

عنوان مقاله:

بررسی نقش طبیعت گرایی در معماری ایرانی و تاثیر آن در طراحی مرکز گردهمایی معماران

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس ملی شهرسازی، معماری، عمران و محیط زیست (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسنده:

آتوسا شارق - عضو هیئت علمی دانشکده فنی دختران سمیه نجف آباد

خلاصه مقاله:

یک اثر معماری انتقال دهنده ی تاریخ، هویت و اصالت یک جامعه است ملحوظ داشتن عوامل فرهنگی و هنری در طراحی بنا به احجام هویت بخشیده و مصالح در کنار هم آمده را به پایگاهی برای تامل و تفکر تبدیل می کند، اثری که در خشت به خشت آن تاریخ، فرهنگ و ذوق ایرانی نهفته است. همدلی و احترام به طبیعت از دیر باز در فرهنگ معماری ایرانی ریشه دوانده است و چه بسا از دیر باز عشق و محبت نسبت به عناصر سود رسان طبیعت همچون آب، باد، خاک و... مثال زدنی می باشد. در اثر حاضر که دوران تخریب محیط زیست طبیعی انسان است چه بسا گرد هم آمدن معماران در مرکزی برای احیای تاریخ معماری سرزمین در کنار طبیعت زیبای زنده رود مناسب پنداشته می شود و این فضا برای ایجاد و خلق اثری معماری با احترام به گذشته سرزمین از یک سو و توجه به طبیعت و همدلی و همزبانی با آن از سوی دیگر می تواند محلی برای تفکر و تامل در معماری گذشته و به اوج رسیدن و احیای دوره معماری ایران فراهم آورد. در این نوشتار به کمک مطالعات کتابخانه ای باتوجه به گذشته و تاریخ معماری ایران و همچنین توجه به طبیعت و عناصر آن و ترجمه این عناصر به عناصر بصری و تبدیل مفاهیم طبیعت به راهکارهای طراحی مرکزی برای گردهم آیی معماران پرداخته شده است.

کلمات کلیدی:

معمار، گردهم آیی، طبیعت، معماری ایرانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1016726>

